

Vekkelse eller forførelse?

Av Jan Bygstad, prest i DELK.

Kronikk i DagenMagazinet 08. juli 2008.

Vi har de siste 15-20 årene vært vitne til hvordan den ene ytterliggående karismatiske "vekkelse" etter den andre har spredd seg fra USA til våre kyster. Snart er det Toronto, snart "Kansas prophets", snart apostelbevegelse, og nå altså Lakeland-bevegelsen. Med store bokstaver og fete overskrifter får vi høre "hva Ånden gjør i våre dager". Kristenledere reiser "over there" for å hente inspirasjon og muligens bringe ilden også hit.

Avisen DagenMagazinet har den senere tid brakt flere ganske ukritiske reportasjer fra Lakeland, og kritiske røster (som f.eks. A. H. Teigen) har blitt møtt med tradisjonelle påstander om at de står Ånden imot.

For egen del har jeg aldri sluttet å undre meg over at disse åndsretningene som er så opptatt av nådegavene, i så påfallende grad mangler nådegaven til å prøve åndene, ja, også mangler seriøs vilje til å prøve alt på Guds ord. I stedet synes det som at en tar for gitt at bare det kan henvises til store tegn og under og at der samles mye folk, da er også Gud på ferde.

I følge Guds ord er det som skjer i ytre forstand, ikke noe sannhetskriterium. Gud kan tillate at der skjer tegn og under ved falske profeter (5Mos 13,1-5) for på den måten å prøve sitt folk - om de vil holde fast på hans ord. Det avgjørende kriterium er alltid *hva som forkynnes*. Derfor er de troende i Berøa (Apg 17,11) et forbilde for oss i så måte. Derfor formaner også Herrens apostel: "Dere elskede, tro ikke enhver ånd, men prøv åndene om de er av Gud" (1Joh 4,1). Likeledes advarer Jesus mot falske profeter i Bergprekenen: "Vokt dere for de falske profeter som kommer til dere i saueham, men innvortes er glupende ulver" (Matt 7,15ff). Sauehammen betyr at de gir seg ut for å være kristne, gir seg ut for å forkynne Guds ord, men ved nærmere ettersyn viser seg å være noe annet enn de foregir.

I Oldkirken ble det å kunne *skjelne* (discretio) - å eie åndelig dømmekraft - regnet som den viktigste av alle nådegaver for åndelige ledere. I dag synes dette å være glemt, og Guds folk forføres, Herrens små plages.

Lakeland

Når det gjelder Todd Bentley og Lakeland, kan det ikke være noen tvil om at vi her står overfor en falsk profet. I flere opptak fra hans møter kan en høre han berette at Gud sa til ham at han skulle sparke en eldre dame i ansiktet med sine "biker boots". Han så gjorde, og når det stakkars offeret faller til jorden, har han den frekkhet å påstå at hun er slått over ende av Guds kraft. Likeledes forteller han om hvordan han under et annet møte får

befaling fra Gud om å slå en koreansk pastor som er til stede over ende og sparke ham i ansiktet. Stakkaren mister flere tenner av behandlingen, og på opptakene hører vi hvordan forsamlingen skoggerler. Er det slik Herrens hellige opptre? At Bentley kan sitere Bibelen i sine taler, betviles ikke. Men det gjør ham ikke til en rett forkynner av Guds ord, - djevelen kan også det!

Toronto

Hos Bentley ser en også i rikt mon den type fenomener som er kjent fra den såkalte "Toronto-vekkelsen". Åndens nærvær skal vise seg særlig kraftfullt ved at mennesker faller til jorden ved berøring fra predikanten for så å bli liggende hikstende av latter eller skrikende og hylende. Bentley forteller selv om hvordan han ved en anledning opplevde "Guds nærvær" særlig kraftig, noe som fikk til følge at hans kone - som oppholdt seg i det samme rommet - sprang rundt på alle fire og laget lyder som en apekatt. Lignende fenomener har en kunnet være vitne til også på våre breddegrader innen karismatiske og herlighetsteologiske menigheter. Ja, en har sågar kunnet se mennesker grepet av denne åndsmakt gjøre uhemmede seksuelle bevegelser. På flere opptak ser vi også Bentley opptre som om han er ravende full. Han skal visstnok "ha drukket av Ånden".

Hvor står det i Bibelen at slike ytringer er tegn på Åndens nærvær?

I Bibelen er det viktigste kjennetegnet på Åndens nærvær at mennesker blir stille for Guds ord, at de gråter over sine synder, og at de gleder seg over evangeliet om syndenes forlatelse.

Denne slags sensasjonelle ytringer har intet med Den hellige Ånd å gjøre, men er tegn på det som Bibelen kaller "en annen ånd" (2Kor 11,4). Den hellige Ånd fører med seg en hellig verdighet, en ærbødig ærefrykt innfor den hellige Gud, som utelukker slike uverdige ytringer.

Helbredelser

Etter sigende skal det nå arbeides på å kunne dokumentere 17 oppvekkelser fra de døde i Lakeland. Jeg tror ikke et øyeblikk at slik dokumentasjon vil finnes. Det hele er neppe annet enn et ledd i den "hype", det sensasjonsmakeriet som kjennetegner disse bevegelsene: Der er ingen mangel på store ord.

En viktig side ved disse bevegelsene, er at man gjør helbredelser til show: En arrangerer "helbredelsesmøter". Den slags har alltid pirret sensasjonshungeren, og derfor ser vi også at slike møter sjelden mangler "publikum". I tillegg til de mange stakkars syke som loves hjelp og helbredelse, har en tilskuerne og TV-kameraene. Noen syke får kanskje hjelp også, men langt flere går skuffet hjem. For mange blir en rad skuffelser i møte med denne slags "kristendom" årsak til at en vender Gud ryggen.

I Bibelen har Herren gitt oss klare retningslinjer for hvordan en skal gå frem i forbønn for syke (Jak 5,13ff). Det skal skje i stillhet i hjemmets lukkede rom uten nysgjerrige øyne til stede. Herren har knyttet sine løfter til denne fremgangsmåten. Og når den syke blir hjulpet, springer en ikke ut på gaten og roper det ut for all verden. For forkynnelsen skal til sitt innhold først og fremst være *Ordet om korset*.

Grunnskaden

Martin Luther taler ofte om svermeriets fare. Med "svermeri" mente han den type åndelighet som skiller Ånden fra Ordet. Svermerne kunne høre Guds røst og Åndens tale i sine egne hjerter. På dette grunnlag skryter de av store "åpenbaringer" eller "profetier" som gjør at folk følger dem etter i nesegrus beundring. Her i Bergen har vi f.eks. med ujevne mellomrom hatt besøk av "profeter" som forteller om "den store vekkelsen" som er på vei, og skal begynne her hos oss. Hvor ble det av?

Bibelen lærer oss at Ånden alltid er bundet til det ytre talte eller skrevne Guds ord (Gal 3,1-5). Den "ånd" som kommer uavhengig av dette - "gjennom løse luften" eller i mitt eget hjerte - er ikke av Gud. Derfor er Bentleys (og alle andre som måtte påstå det samme) tale om Guds direkte tiltale til ham, i strid med Bibelen.

Det som gjør dette farlig for Guds folk, er at når en blir så opptatt av "røsten i eget hjerte", blir læren uviktig. Men blir læren uviktig, er frafallet kommet innenfor døren.
